

Jurisprudentie nieuwe Wro

Kennedy Van der Laan

Jurisprudentie nieuwe Wro

Aanlegvergunning

Vzr. AbRvS 11 november 2009, nrs. 200908047/1 en 200908047/2

In deze zaak komt de hieronder opgenomen uitspraak van de voorzieningenrechter van de rechtbank Assen aan de orde. De Voorzitter doet onmiddellijk uitspraak in de hoofdzaak en bevestigt de aangevallen uitspraak. Het verzoek om voorlopige voorziening wordt afgewezen. De Voorzitter stelt dat toetsing aan andere gronden dan genoemd in de artikelen 3:16 en 3:18 Wro niet aan de orde is.

Vzr. Rb Assen 16-10-2009, LJN: BK 0580

In deze uitspraak wordt bevestigd dat bij het verlenen van een aanlegvergunning ex artikel 3.16 Wro een limitatief-imperatief stelsel geldt. Dit is ongewijzigd ten opzichte van art. 44 WRO.

Actualiseringsplicht

AbRvS 25-02-2009, nr. 200804996/1

Appellant komt op tegen het verlenen van vrijstelling door GS waarbij vrijstelling is verleend van de plicht tot het actualiseren van een bestemmingsplan. Volgens appellant is de vrijstelling alleen verleend om te voorkomen dat de bevoegdheid tot het invorderen van leges vervalft.

Ingevolge art. 9.1.4. lid 1 Invoeringswet Wro wordt voor een gebied waarvoor een bestemmingsplan geldt dat ten minste vijf jaar voor het tijdstip van deze wet onherroepelijk is geworden en waarvoor voor dit tijdstip geen vrijstelling is verleend als bedoeld in art. 33 lid 2 WRO, binnen 5 jaar na dat tijdstip een bestemmingsplan vastgesteld in de zin van art. 3.1. Wro. Als dit niet gebeurt, dan vervalft de bevoegdheid tot het invorderen van leges.

De vrijstelling van het actualiseren van het bestemmingsplan dateert van voor 1 juli 2008 en geldt tot 2 juli 2012. Het bestemmingsplan is in 1993 onherroepelijk geworden. De Afdeling oordeelt dat de vrijstelling als bedoeld in art. 9.1.4 lid 4 Invoeringswet, die met zich zou brengen dat niet binnen 5 jaar na 1 juli 2008 een nieuw bestemmingsplan behoeft te worden vastgesteld, een vrijstelling moet zijn die na 1 juli 2013 werking heeft. Een redelijke uitleg van art. 9.1.4 lid 4 Wro brengt met zich dat een vrijstelling met een kortere werkingsduur niet tot gevolg kan hebben dat eerder dan 1 juli 2013 een nieuw bestemmingsplan moet worden vastgesteld.

Beginselplicht tot handhaving

AbRvS 3-06-2009, nr. 200805657/1

Verzoek om handhavend op te treden tegen het in strijd met het bestemmingsplan gebruiken van een pand als horecagelegenheid. De afwijking van de beginselplicht tot handhaving wordt door het college gemotiveerd door te verwijzen naar het voorontwerpbestemmingsplan dat ter inzage was gelegd. De Afdeling overweegt dat dit onvoldoende is om aan te nemen dat er concreet zicht op legalisatie bestaat.

Verder overweegt de Afdeling dat de enkele omstandigheid dat een verzoek tot het verlenen van ontheffing is ingediend en het college het voornemen kenbaar heeft gemaakt om mee te werken aan het opstarten van een procedure voor het verlenen van een ontheffing ook onvoldoende is om aan te nemen dat sprake is van concreet zicht op legalisatie.

Rb. Dordrecht 18-05-2009, LJN: BI5262

Verzoek om handhavend op te treden tegen een voetbalkooi die zonder bouwvergunning is gebouwd en in strijd is met het bestemmingsplan. De rechtbank stelt vast dat de voetbalkooi bouwvergunningplichtig en in strijd met het bestemmingsplan is. Nu de voetbalkooi niet na de beoogde aanpassing kan worden aangemerkt als bouwvergunningvrij bouwwerk, slaagt een beroep op art. 3.25 Wro, waarin staat dat het bestemmingsplan buiten toepassing blijft voor wat betreft het bouwvergunningvrij bouwen, niet.

Verder oordeelt de rechtbank dat er geen concreet zicht op legalisatie bestaat. Het ter inzage liggen van een voorontwerpbestemmingsplan ten tijde van het handhavingbesluit is onvoldoende. In een zodanig geval is alleen voldoende zicht op legalisatie als er voldoende zekerheid bestaat dat het desbetreffende plan uiteindelijk rechtskracht zal verkrijgen.

Verder blijkt uit het dossier niet dat verweerder in zijn wens om de voetbalkooi te behouden aanleiding heeft gezien maatregelen te nemen om de overlast van de voetbalkooi redelijkerwijs op te heffen. Daarom gelast de voorzieningenrechter verweerder verschillende maatregelen te treffen die moeten bijdragen aan het verminderen van de overlast.

Bestemmingsplan herziening ex artikel 30 WRO

AbRvS 16-07-2008 nrs. 200705923/1 en 200707137/1

Indien vóór 1 juli 2008 geen ontwerp bestemmingsplan ex artikel 30 WRO ter inzage is gelegd ter uitvoering van een besluit tot onthouding van goedkeuring dient daarvoor een bestemmingsplan op grond van de Wro te worden vastgesteld. Omdat het overgangsrecht van de Wro niet voorziet in een bepaling dat bij een bestemmingsplan op grond van artikel 3.1 Wro een besluit tot onthouding van goedkeuring in acht dient te worden genomen, heeft artikel 30 WRO geen betekenis voor een op grond van de Wro vast te stellen bestemmingsplan. Om die reden zal een beroep dat gericht is tegen het besluit tot onthouding van goedkeuring niet-ontvankelijk zijn. Vergelijkbaar zie ook: *AbRvS 19-11-2008, nr. 200805150/1* en *AbRvS 25-03-2009, nr. 200800573/1*

Indien wel tijdig een bestemmingsplan ex artikel 30 ter inzage is gelegd, zie: *AbRvS 20-08-2008 nr. 200706268/1*, *AbRvS 15-10-2008 nr. 200707386/1*, *AbRvS 31-12-2008 nr. 200706492* en *AbRvS 19-11-2008 nr. 200805150/1*

Binnenplanse ontheffing

Vzr. Rb 's-Hertogenbosch, 15-12-2009 LJN BK 6892

Betreft een bouwplan waarvoor een binnenplanse ontheffing moet worden verleend ten behoeve van de bouw van 36 seniorenwoningen te Valkenswaard. Het gebouw wordt circa 15. meter hoog en er is geen bezonningsonderzoek uitgevoerd. Nu verzoeker stelt dat sprake is van een belemmering van de bezonning en er geen inzichtelijke onderbouwing is gegeven voor de belemmering van het zonlicht, valt volgens de Voorzieningenrechter niet uit te sluiten dat een verkeerde belangenafweging is uitgevoerd. Het besluit wordt mede om deze reden geschorst tot 6 weken na de bekendmaking van het besluit op het bezwaarschrift.

Rb. Roermond 17-07-2009, LJN: BJ3898

De rechtbank overweegt dat een ontheffing als bedoeld in artikel 3.6 Wro is te vergelijken met hetgeen was geregeld in artikel 15 WRO onder de aanduiding binnenplanse vrijstelling en dat de omtrent laatstgenoemde bepaling ontwikkelde rechtspraak thans nog steeds relevant is. Uit deze rechtspraak (o.a. *AbRvS 2 februari 2005, LJN: AS4706*) blijkt dat met artikel 15 WRO is beoogd het college de bevoegdheid te geven op ondergeschikte onderdelen van het plan af te wijken. Een vrijstellingsregeling mag er niet toe leiden dat in feite de bestemming van de grond wordt gewijzigd. De ontheffingsregeling dient op grond van de jurisprudentie beperkt te blijven tot afwijking op ondergeschikte onderdelen en moet zijn voorzien van voldoende objectief geformuleerde toepassingscriteria.

Vzr. Rb. Leeuwarden 28-05-2009, LJN: BI5556

Wijziging van een horecabedrijf in een optiekzaak. Verweerder heeft hiervoor ontheffing en bouwvergunning verleend, die inmiddels onherroepelijk zijn. Hierna is een nieuwe bouwaanvraag ingediend voor het veranderen van de voor- en zijgevel (en de binnenzijde) van het pand, ook ten behoeve van de optiekzaak. Op grond van de toverformule heeft het college ontheffing verleend en een tweede bouwvergunning verleend.

De voorzieningenrechter oordeelt dat in dit geval de toverformule niet had mogen worden gebruikt, omdat al eerder een ontheffing van het bestemmingsplan was verleend voor het veranderen van het horecabedrijf in een optiekzaak. Daarmee is het gebruik als optiekzaak niet langer verboden en is de tweede bouwaanvraag niet in strijd met het bestemmingsplan volgens de voorzieningenrechter.

[Hoewel de feiten en het ter plaatse vigerende bestemmingsplan niet bekend zijn, lijkt de voorzieningenrechter hiermee aan te geven dat een ontheffing een ruimere werking heeft dan een vrijstelling onder de oude WRO. Een vrijstelling onder de oude WRO zag immers op een concreet bouwplan. Als er daarna nog een tweede verbouwing plaats zou vinden, dan was hiervoor opnieuw een vrijstelling van het bestemmingsplan benodigd. Het is de vraag of de

wetgever ook heeft bedoeld om aan een ontheffing een ruimere betekenis toe te kennen en hoe de Afdeling hierover denkt.]

Branchebeperking

AbRvS 10-06-2009, nr. 200808122/1

Bestemmingsplan dat onder meer voorziet in een nieuwe winkelconcentratie in Leens, gemeente De Marne. Volgens één van de appellanten is ten onrechte geen brancheringsregeling in het plan opgenomen. De Afdeling komt in dat kader toe aan artikel 3.1.2, tweede lid, van het Bro op grond waarvan een bestemmingsplan ten behoeve van een goede ruimtelijke ordening regels kan bevatten met betrekking tot branches van detailhandel en horeca. Zij verwijst naar de Nota van Toelichting op het Bro waaruit blijkt dat eisen ten aanzien van vestiging van bepaalde branches van detailhandel zullen moeten worden gemotiveerd vanuit overwegingen van ruimtelijke kwaliteit en niet louter kunnen zijn gegrond op argumenten van concurrentiebeperking. De Afdeling wijst er voorts op dat artikel 3.1.2, tweede lid, van het Bro de keuze laat om al dan niet regels inzake branchering te stellen; de gemeenteraad is daartoe niet gehouden.

Met de bestemmingsregeling wordt beoogd om vestiging van twee supermarkten mogelijk te maken; een fullservice supermarkt en een discountsupermarkt. De Afdeling stelt vast dat het bestemmingsplan geen onderscheid maakt naar het soort supermarkt. In dat verband oordeelt de Afdeling dat een onderscheid tussen fullservice supermarkten en discountsupermarkten uit een oogpunt van een goede ruimtelijke ordening in beginsel ook niet zou kunnen worden gemaakt in een brancheringsregeling. Het gaat immers om winkels met een vergelijkbaar assortiment en vergelijkbare ruimte- en parkeerbehoefte.

Financiële uitvoerbaarheid

AbRvS 15-07-2009, nr. 200806102/1

Bouwvergunning met vrijstelling op grond van WRO (oud) verleend. Appellant vreest schade te lijden door het bouwplan. Daarover overweegt de Afdeling dat in een afzonderlijke procedure om een tegemoetkoming in de planschade op grond van artikel 6.1. van de Wro kan worden gevraagd. In de enkele stelling dat appellant een zodanige aanvraag zal doen, is geen grond gelegen voor het oordeel dat het bouwplan niet financieel haalbaar zal zijn. Zelfs indien het college op een zodanige aanvraag een tegemoetkoming zal toekennen, acht de Afdeling niet aannemelijk geworden dat het college met de vergunninghouder is overeengekomen dat die schade geheel of gedeeltelijk voor zijn rekening komt en de vergunninghouder in dat geval niet in staat zal zijn het bouwplan te financieren.

AbRvS 10-06-2009, nr. 200808122/1

Betoog dat de financiële uitvoerbaarheid onvoldoende is gewaarborgd, omdat een vermoeden van staatssteun is gerechtvaardigd en de verkrijging van subsidies ten tijde van de planvaststelling niet vaststond. Dit betoog slaagt. De Afdeling oordeelt aan de hand van de Mededeling van de Commissie betreffende staatssteunelementen dat het niet is uitgesloten dat de gemeentelijke en provinciale bijdragen aan de winkelconcentratie moeten worden gemeld aan de Europese

Commissie. Niet valt uit te sluiten dat zich strijd met artikel 87 van het EG-verdrag voordoet. Daarbij neemt de Afdeling in aanmerking dat de benodigde subsidiegelden niet beschikbaar zijn, alsmede de omstandigheid dat niet aannemelijk is gemaakt dat de ontwikkelaar het plan ook zal realiseren in de situatie dat er hogere kosten zijn vanwege eventuele terugvordering van ongeoorloofde staatssteun. De verklaring van de ontwikkelaar dat zij het project ook zal uitvoeren indien een hogere grondprijs zou moeten worden betaald, acht de Afdeling ontoereikend. Hetzelfde geldt voor de – niet onderbouwde – mededeling van de gemeenteraad dat het project in soberder vorm en tegen lagere kosten in ieder geval uitvoerbaar is.

Vz. AbRvS 24-12-2008, nr. 200808122/2

Vaststelling bestemmingsplan onder nieuwe Wro. Appellanten voeren aan dat de financiële uitvoerbaarheid van het plan niet is gewaarborgd, omdat sprake is van een vermoeden van ongeoorloofde staatssteun. De gronden zouden niet zijn getaxeerd conform de mededeling van de Commissie en de kosten van bepaalde openbare voorzieningen zouden niet op belanghebbende zijn verhaald. De voorzitter overweegt dat hij geen kennis heeft genomen van het taxatierapport en daarom niet kan beoordelen of de taxatie overeenkomstig de mededeling van de Commissie heeft plaatsgevonden. In het midden wordt gelaten of het betoog van de gemeenteraad dat het verhaal van kosten anderszins is verzekerd in de zin van art. 6.12, tweede lid, aanhef en onder a Wro, juist is. In ieder geval acht de voorzitter voldoende aannemelijk dat zelfs als sprake zou zijn van ongeoorloofde staatssteun en voor belanghebbende sprake zou zijn van hogere kosten, het plan toch uitgevoerd zou worden. Belanghebbende heeft immers in een brief verklaard het project ook uit te voeren als hiermee hogere kosten zijn gemoeid. Volgens de voorzitter heeft de gemeenteraad zich op het standpunt kunnen stellen dat het plan financieel uitvoerbaar is. [In deze zaak is ook al een bodemzaak geweest, die hierboven is opgenomen]

Gebruiksverbod bouwverordening

Vz. AbRvS 27-10-2009, nr. 200907266/2

Deze zaak betreft een onder meer wegens strijd met artikel 7.3.1. van de Bouwverordening opgelegde last onder dwangsom. Daarmee komt de vraag aan de orde of die bepaling na de inwerkingtreding van de nieuwe Wet ruimtelijke ordening op grond van artikel 122 van de Gemeentewet van rechtswege is vervallen.

De Voorzitter overweegt dat die vraag zich niet leent voor de voorlopige voorzieningsprocedure en daarom zal moeten worden beantwoord in de bodemprocedure. De besluiten omtrent handhaving worden in afwachting van de bodemuitspraak geschorst.

Vzr. Rb. 's-Hertogenbosch, 10-08-2009, LJN: BJ5164

Deze uitspraak wijkt af van de hierboven genoemde uitspraak van de voorzieningenrechter van de rechtbank Almelo (LJN: BH0753). Net als in de hieronder genoemde uitspraken over het gebruiksverbod ex art. 7.10 Wro oordeelt de voorzieningenrechter dat de omstandigheid dat op 1 juli 2008 de Wro en de Invoeringswet Wro in werking zijn getreden, niet leidt tot de conclusie dat artikel 7.3.1 eerste lid van de bouwverordening van rechtswege is vervallen. Dat betekent dat

het in artikel 7.10 Wro opgenomen voor alle bestemmingsplannen geldende gebruiksverbod niet van toepassing is op het voorliggende uitbreidingsplan.

Verder oordeelt de voorzieningenrechter dat de vrijstellingsmogelijkheid van artikel 7.3.1 vierde lid van de bouwverordening niet van rechtswege is vervallen, nu door gebruik te maken van de in de Wro opgenomen buitenplanse ontheffingsmogelijkheden of het projectbesluit hetzelfde rechtsgevolg -te weten opheffing van het gebruiksverbod- kan worden bereikt. Nu bedoelde ontheffingen en het projectbesluit betrekking hebben op het bestemmingsplan en niet op de bouwverordening, is de vrijstellingsmogelijkheid uit de bouwverordening niet van rechtswege vervallen.

Vzr. Rb. Almelo 23-01-2009, LJN: BH0753

College van burgemeester en wethouders verlenen vrijstelling van het gebruiksverbod dat niet in het bestemmingsplan is opgenomen, maar in de bouwverordening. In de bouwverordening is in art. 352, vierde lid eveneens een mogelijkheid opgenomen om vrijstelling van het gebruiksverbod te verlenen. Net als in onderstaande uitspraken oordeelt de voorzieningenrechter dat art. 7.10 Wro hier geen betekenis heeft, maar alleen het gebruiksverbod zoals opgenomen in de bouwverordening.

Ten aanzien van de vrijstelling van de bouwverordening overweegt de voorzieningenrechter ambtshalve dat art. 352, vierde lid bouwverordening van rechtswege is vervallen. Op grond van art. 122 Gemeentewet vervallen anterieure verordeningen als een hogere regeling in hetzelfde onderwerp voorziet. Nu de Wro de mogelijkheid schept om een projectbesluit te nemen of een ontheffing te verlenen, is voorzien in hetzelfde onderwerp als art. 352, vierde lid Bouwverordening.

Gebruiksverbod art. 7.10 Wro

Vzr. Rb. Haarlem 12-02-2009, LJN: BH3199

Last onder dwangsom wegens overtreding van bestemmingsplanvoorschriften. Het bestemmingsplan dateert van 27 september 2002. De voorzieningenrechter onderzoekt of verweerder bevoegd is om handhavend op te treden. Het feitelijke gebruik wijkt af van hetgeen hierover in het bestemmingsplan is bepaald. De voorzieningenrechter oordeelt dat dit in strijd is met art. 7.10 Wro en verweerder dus bevoegd was om handhavend op te treden. Uit de uitspraak blijkt niet of het vigerende bestemmingsplan zelf ook nog een gebruiksverbod bevat.

Vzr. Rb. Leeuwarden 27-11-2008 LJN: BG5490

Last onder dwangsom wegens overtreding van de bestemmingsplanvoorschriften. Het stallen van een betonnen bak is volgens verweerder in strijd met de ter plaatse vigerende bestemming, hetgeen ingevolge art. 7.10, eerste lid Wro verboden is. De voorzieningenrechter overweegt dat verweerder bevoegd was een last onder dwangsom op te leggen wegens overtreding van art. 7.10 Wro.

AbRvS 26-11-2008, nr. 200708557/1

Op grond van artikel 9.1.4 lid 2 Invoeringswet Wro blijft het recht zoals dat gold voor het tijdstip van inwerkingtreding van deze wet van toepassing ten aanzien van bestemmingsplannen waarvan het ontwerp voor dat tijdstip ter inzage is gelegd. Met deze bepaling is beoogd dat een bestemmingsplan dat op grond van de WRO tot stand is gekomen het rechtsgevolg behoudt dat het onder de WRO had. Dit betekent dat het, in het partiële herziening opgenomen, gebruiksverbod ook na 1 juli 2008 zijn werking heeft behouden. Artikel 7.10 Wro waarin een algemeen wettelijk gebruiksverbod is opgenomen, is niet van toepassing op de onder de WRO tot stand gekomen partiële herziening.

De Afdeling overweegt verder dat indien aan een oud bestemmingsplan gedeeltelijk goedkeuring is onthouden artikel 7.10 Wro ook niet van toepassing hoeft te zijn voor partiële bestemmingsplannen. Alleen als een aanpassing van het planologisch regime plaatsvindt door middel van een nieuw bestemmingsplan dat een zelfstandig geheel van kaarten en voorschriften vormt, zal het algemene gebruiksverbod van artikel 7.10 Wro op dit nieuwe bestemmingsplan van toepassing zijn.

Grondexploitatieplan

AbRvS 02-12-2009, nr. 200901438/1

De gemeenteraad van de gemeente Haarlemmerliede en Spaarnwoude heeft op 16 december 2008 het bestemmingsplan “Halfweg West 2008” vastgesteld. De Afdeling toetst in het kader van de financiële uitvoerbaarheid of de grondexploitatieovereenkomst tijdig is gesloten. De gemeente heeft een grondexploitatieovereenkomst getekend nadat het bestemmingsplan is vastgesteld. Echter op het moment van vaststelling van het bestemmingsplan was materieel overeenstemming bereikt over de door de projectontwikkelaar te betalen exploitatiebijdrage. Dit roept de vraag op of het ook in het kader van artikel 6.12 Wro voldoende kan zijn dat materieel overeenstemming is bereikt over de exploitatiebijdrage. Op grond van dat artikel dient de gemeenteraad immers tegelijkertijd met een bestemmingsplan een exploitatieplan vast te stellen, tenzij het kostenverhaal “anderszins is verzekerd”. Aan die vraag komt de Afdeling niet toe, vanwege de hieronder beschreven constatering ten aanzien van belanghebbendheid.

Een van de partijen die beroep tegen het vaststellingsbesluit heeft aangetekend is de Dorpsraad Zwanenburg- Halfweg. Zij voert onder meer aan dat ten tijde van het vaststellingsbesluit geen exploitatieovereenkomst was gesloten en dat om die reden een grondexploitatieplan had moeten worden opgesteld. De Afdeling stelt vast dat als de gemeenteraad een grondexploitatieplan had vastgesteld de Dorpsraad geen belanghebbende bij dit besluit zou zijn. Daarbij wordt beoordeeld of de Dorpsraad een grondexploitatieovereenkomst als bedoeld in artikel 8.2 lid 5 Wro heeft gesloten, eigenaar is van gronden in het plangebied en of er andere redenen zijn aangevoerd op grond waarvan de Dorpsraad wel als belanghebbende zou kwalificeren. Nu daarvan geen sprake is, is de Dorpsraad evenmin belanghebbende bij het niet vaststellen van een exploitatieplan. Dit onderdeel van het beroep wordt niet ontvankelijk verklaard.

Vz. AbRvS 30 november 2009, nr. 200905876/2/R3

De gemeenteraad van Uden heeft het bestemmingsplan “Lange Goorstraat” vastgesteld voor de hervestiging van kermisbedrijven die elders in Uden zijn gevestigd. Daartegen is door een belanghebbende partij (DLV) beroep ingediend en een voorlopige voorziening gevraagd onder meer gebaseerd op het feit dat ten onrechte geen exploitatieplan is vastgesteld.

De Voorzitter stelt vast dat DLV niet als belanghebbende bij een exploitatieplan kan worden aangemerkt omdat DLV geen grondexploitatieovereenkomst als bedoeld in artikel 8.2 lid 5 Wro heeft gesloten, geen eigenaar is van gronden in het plangebied en ook geen andere redenen zijn aangevoerd op grond waarvan DLV wel als belanghebbende zou kwalificeren. Om die reden verwacht de Voorzitter dat DLV evenmin als belanghebbende kan worden aangemerkt bij het niet vaststellen van delen van een exploitatieplan. Dit onderdeel van het beroep wordt daarom niet ontvankelijk verklaard.

Vz. AbRvS 1-07-2009, nr. 200903332/1

Verzoekers vragen de Voorzitter een oordeel uit te spreken over de vraag of de raad, gelet op het bepaalde in afdeling 6.4 van de Wro, de kosten voor de aanleg van voorzieningen op de grondeigenaren kan verhalen door middel van de vaststelling van een exploitatieplan dan wel door het sluiten van exploitatieovereenkomsten. Indien de Wro hiertoe de wettelijke grondslag biedt, zal de raad naar verwachting niet langer weigeren een bestemmingsplan vast te stellen. De Voorzitter overweegt hierover dat het voorshands niet onredelijk is te achten dat de raad zich bij het nemen van zijn besluit mede heeft gebaseerd op het bepaalde in afdeling 6.4 Wro. Indien een wettelijke grondslag zou ontbreken om de kosten van de aanleg van de voorzieningen op de grondeigenaren te verhalen, zou dit immers gevolgen kunnen hebben voor de financiële uitvoerbaarheid van het bestemmingsplan. De vraag of kostenverhaal in dit geval mogelijk is, gaat het kader van deze procedure echter te buiten.

Vz. AbRvS 12-06-2009, nr. 200901350/2

Exploitatieplan is tegelijkertijd met het bestemmingsplan vastgesteld. Gelet op artikel 8.2, vijfde lid, Wro en 1:2 Awb verwacht de Voorzitter dat het beroep van één van de partijen tegen de vaststelling van het exploitatieplan die geen grondeigenaar is en geen grondexploitatieovereenkomst heeft gesloten niet-ontvankelijk zal worden verklaard.

De Voorzitter overweegt verder dat artikel 8.3, derde lid, van de Wro, gelezen in samenhang met artikel 8.4, eerste lid, van de Wro aldus moet worden gelezen dat een tijdens de beroepstermijn ingediend verzoek om voorlopige voorziening de inwerking van het besluit tot vaststelling van het exploitatieplan opschort (evenals de inwerkingtreding van het bestemmingsplan). Bij afwijzing van het verzoek zal het besluit tot vaststelling van het exploitatieplan in werking treden. Schorsing van delen van het besluit tot vaststelling van het bestemmingsplan brengt niet reeds mee dat het besluit tot vaststelling van het exploitatieplan eveneens geheel of gedeeltelijk moet worden geschorst. Daarbij betreft de Voorzitter dat op grond van artikel 50a van de Woningwet een aanhoudingsplicht geldt zolang een exploitatieplan niet onherroepelijk is. Die aanhouding kan worden doorbroken op grond van artikel 50a, derde lid, Woningwet, in welk geval het

college het risico van een mogelijke vernietiging van het exploitatieplan in de afweging zal moeten betrekken.

Verder twee procedurele punten. Allereerst is ten onrechte heeft geen kennisgeving als bedoeld in artikel 1.3.1 lid 1 Bro plaatsgevonden. Dit verzuim kan naar voorlopig oordeel van de Voorzitter met artikel 6:22 Awb worden geheeld. Ten tweede heeft het ontwerp-bestemmingsplan twee maal ter inzage gelegen omdat tijdens de eerste periode stukken ten aanzien van een bepaald plandeel ontbraken. De tweede terinzagelegging duurde echter vijf in plaats van zes weken, hetgeen in strijd is met artikel 3:16, eerste lid Awb. Om die reden schorst de Voorzitter het plandeel waarop de stukken van de tweede terinzagelegging betrekking hebben.

Vzr. Rb. Roermond 11-12-2009, LJN BK7925

In deze zaak is een projectbesluit aan de orde waarbij tevens is besloten geen exploitatieplan vast te stellen. Aan laatstbedoeld plan kleefte een bevoegdheidsgebrek, aangezien de Raad eerst op 20 oktober 2009 op grond van artikel 6.12, derde lid, van de Wro haar bevoegdheid tot het vaststellen van een exploitatieplan heeft gedelegeerd aan het college en het bestreden besluit op 1 september 2009 is vastgesteld. Om deze reden verwacht de voorzieningenrechter dat het bestreden besluit in de hoofdzaak zal moeten worden vernietigd. Niettemin ziet de voorzieningenrechter geen aanleiding om het bestreden besluit te schorsen omdat in de hoofdzaak naar alle waarschijnlijkheid aanleiding zal bestaan om de rechtsgevolgen van het bestreden besluit in stand te laten. Voorts overweegt de voorzieningenrechter dat het college er ook voor zou kunnen kiezen om hangende de procedure het bevoegdheidsgesprek te herstellen, in welk geval het besluit op grond van de artikel 6:18 en 6:19 van de Algemene wet bestuursrecht in de beoordeling van de hoofdzaak kan worden betrokken.

Kruimelontheffing art. 3.23 Wro

Vzr. Rb. Zwolle-Lelystad 19-05-2009, LJN BI4571

Kruimelontheffing verleend van de bestemming “Industriële en verzorgende en ambachtelijke bedrijven met daarbij behorende bedrijfsgebouwen en bedrijfswoningen” ten behoeve van het vestigen van horeca-activiteiten in een bedrijfsgebouw. De voorzieningenrechter past artikel 8:86 Awb toe en doet onmiddellijk uitspraak in de hoofdzaak.

Anders dan verzoekers menen mag artikel 3.23 Wro niet alleen worden toegepast bij activiteiten van geringe planologische betekenis. Dit is in de regelgeving reeds verdisconteerd. De gebruikswijziging voldoet aan de in artikel 4.1.1. eerste lid onder i Bro opgenomen eisen. Echter, ten onrechte is de ontheffing ook verleend voor de tuin behorende bij het bedrijfsgebouw. De voorzieningenrechter is van mening dat artikel 4.1.1 eerste lid onder i Bro j° artikel 3.23 Wro alleen is bedoeld voor het wijzigen van het gebruik van bouwwerken. De tuin kan niet worden aangemerkt als een bouwwerk, zodat de ontheffing niet voor dat deel van het terrein kan worden gebruikt. Het terras dat zich binnen de veranda bevindt, maakt wel deel uit van het bouwwerk, waardoor voor dat deel van het terras wel een ontheffing mocht worden verleend.

De voorzieningenrechter acht het geoorloofd dat gemotiveerd is besloten om de “oude” artikel 19 lid 3 WRO procedure niet voort te zetten maar een nieuwe ontheffingsprocedure te volgen.

Rb. Haarlem 23-04-2009, LJN: BI2747

Ontheffing verleend op basis van artikel 3.23 Wro en artikel 4.1.1, eerste lid, aanhef en onder b van het Bro (uitbreiding van of bijgebouw bij een ander gebouw). Voorwaarde aan toepassing van die ontheffingsmogelijkheid is onder meer dat het bouwen niet tot gevolg mag hebben dat het ‘aansluitend terrein’ voor meer dan 50 % wordt bebouwd. De rechtbank komt met een verwijzing naar onder de WRO gevormde jurisprudentie van de Afdeling (LJN: BA1194) tot het oordeel dat onder aansluitend terrein dient te worden verstaan: het terrein dat op grond van het bestemmingsplan voor bebouwing in aanmerking komt. Aan die voorwaarde werd in dit geval niet voldaan.

Vzr. Rb. Alkmaar 23-04-2009, LJN: BI3015

Kruimelontheffing voor de bouw van een brug. De brug is 160 m² groot en 13 m² van de brug (het brughoofd) past niet binnen het bestemmingsplan. Verweerder betoogt dat onder ‘bouwwerk, geen gebouw zijnde’ in de zin van art. 4.1.1. aanhef en onder d Bro ook kan worden verstaan ‘een gedeelte van een bouwwerk, geen gebouw zijnde’. De voorzieningenrechter oordeelt dat hiervoor geen enkel aanknopingspunt is te vinden. Op grond van art. 4.1.1. aanhef en onder d Bro kan er slechts ontheffing worden verleend voor bouwwerken, geen gebouwen zijnde, waarvan het b.v.o. kleiner is dan 50 m². De brug voldoet hier niet aan. Ook de stelling van verweerder dat niet de beperkte omvang van het bouwwerk maar de beperkte strijdigheid met het bestemmingsplan van doorslaggevend belang is bij de vraag of een kruimelontheffing kan worden verleend, is een onjuiste interpretatie van art. 3.23 Bro volgens de voorzieningenrechter.

Milieuvergunning; bestemmingsplan als weigeringsgrond

AbRvS 16-09-2009, nr. 200900508/1

Weigering van een oprichtingsvergunning als bedoeld in artikel 8.1 van de Wet milieubeheer. Appellant betoogde dat het college ten onrechte wegens strijd met het bestemmingsplan heeft geweigerd de gevraagde vergunning te verlenen. Hij stelt dat de aanvraag voor de oprichtingsvergunning is ingediend voor het moment van de inwerkingtreding van de wijzigingen van de Wet milieubeheer waarbij de desbetreffende weigeringsgrond in de Wet milieubeheer is opgenomen. De Afdeling overweegt dat de weigeringsgrond bij de invoeringswet Wet ruimtelijke ordening in de Wet milieubeheer is opgenomen en dat hierbij geen overgangsrecht is opgenomen. Dit betekent dat de gewijzigde Wet milieubeheer van toepassing is op besluiten die op of na 1 juli 2008 zijn genomen. Zie voor een vergelijkbare uitspraak: *AbRvS 23-09-2009, nr. 200900521/1*.

Milieuvergunning; bestemmingsplan als weigeringsgrond

AbRvS 27-05-2009, nr. 200806366/1

Artikel 8.9 jo 8.10 tweede lid onder c van de Wet milieubeheer (Wm) zouden ertoe leiden dat

wanneer strijd met het bestemmingsplan bestaat, een milieuvergunning zou moeten worden geweigerd. Art. 8.10, derde lid Wm bepaalt echter dat als de milieuvergunning in strijd is met het bestemmingsplan, de milieuvergunning wel mag maar niet moet worden geweigerd. Een verplichting de milieuvergunning te weigeren is daarmee niet verenigbaar.

De Afdeling is van oordeel dat een redelijke wetsuitleg meebrengt dat artikel 8.10, derde lid, van de Wet milieubeheer moet worden beschouwd als een uitzondering op de algemene regels van artikel 8.10, tweede lid, samen met artikel 8.9. De betrokken bepalingen moeten aldus worden gelezen, dat in de gevallen waarop artikel 8.10, derde lid, betrekking heeft geen plicht maar een bevoegdheid bestaat om de gevraagde milieuvergunning te weigeren. Deze uitleg is in overeenstemming met het wetsvoorstel tot wijziging van de Invoeringswet Wet ruimtelijke ordening (Kamerstukken II 2008/2009, 31 750, nr. 2). Dit wetsvoorstel beoogt blijkens de Memorie van Toelichting (Kamerstukken II 2008/2009, 31 750, nr. 3, p. 7), kort weergegeven, de Wet milieubeheer zodanig te wijzigen dat strijd met ruimtelijke regels een bevoegdheid maar geen verplichting tot weigering van de milieuvergunning in het leven roept.

[De door de Afdeling bedoelde wijziging van de Invoeringswet Wro (31 750) voorziet ook in toevoeging van het projectbesluit als toetsingsgrond.] In vergelijkbare zin: *AbRvS 15-07-2009, nr. 200808090/1*.

AbRvS 14-01-2009, nr. 200800722/1

Verlening van een milieuvergunning. Appellanten voeren aan dat de aanwezigheid van de inrichting zich niet verdraagt met het ter plaatse geldende bestemmingsplan. De Afdeling oordeelt dat de vergunning is verleend voordat de Wet milieubeheer is aangepast bij de Invoeringswet Wro. Daarom mocht het college bij de vergunningverlening geen regels gesteld bij of krachtens de Wro in aanmerking nemen.

[Op grond van de Invoeringswet Wro geldt als weigeringsgrond voor een milieuvergunning strijdigheid met o.a. een bestemmingsplan of een inpassingsplan.] Zie ook *AbRvS 04-03-2009, nr. 200801785/1* en *AbRvS 13-5-2009, 200803491/1*.

Onteigening, aanwijzing tot versnelde onteigening ex artikel 3.4 Wro

AbRvS 09-12-2009, nr. 200901824/1/R3

Appellanten maken bezwaar tegen de aanduiding artikel 3.4 Wro op de gronden die hun eigendom zijn. De aanduiding brengt met zich mee dat deze gronden versneld kunnen worden onteigend. Appellanten beroepen zich in de procedure op zelfrealisatie, maar volgens de Afdeling kan dat betoog niet in de bestemmingsplanprocedure aan de orde komen. Voorts toetst de Afdeling de noodzaak van de aanduiding voor de betreffende gronden en komt tot het oordeel dat de gemeenteraad in redelijkheid deze aanduiding heeft kunnen opleggen.

Ontheffingsbevoegdheid vs bestemmingsplan

AbRvS 1-10-2008, nr. 200701722/1

Vaststelling van een bestemmingsplan onder de oude WRO. Appellanten betogen dat het bestemmingsplan ten onrechte geen vrijstellingsmogelijkheden bevat ten behoeve van grotere woonwagens. De Afdeling wijst op art. 3.23 derde lid Wro (buitenplanse ontheffing voor 'kruimelgevallen') en overweegt dat het college van burgemeester en wethouders de bevoegdheid heeft om vrijstelling te verlenen ten behoeve van de uitbreiding van een woonwagen. De zwaarte van deze procedure (uniforme openbare voorbereidingsprocedure, waarbij het college binnen vier weken na afloop van de termijn van terinzagelegging dient te beslissen) is niet onaanvaardbaar meer bezwarend dan de procedure die gevolgd had moeten worden als er een vrijstellingsmogelijkheid in het bestemmingsplan was opgenomen.

Overgangsrecht, verzoek om vrijstelling artikel 9.1.11 Invoeringswet

Rb. Roermond 18-05-2009, LJN: BI8240

Aanvraag is verzonden op 30 juni 2008 en ontvangen op 1 juli 2008. De rechtbank oordeelt aan de hand van artikel 9.1.11 Invoeringswet dat de nieuwe Wro van toepassing is. Bepalend is het tijdstip waarop het verzoek is ingediend. Naar analogie van het begrip *indiening* in onder meer de artikelen 6:9 lid 1 en 5:58 lid 1 Awb, oordeelt de rechtbank dat het tijdstip van ontvangst heeft te gelden als het tijdstip waarop de indiening is voltooid. Er is derhalve sprake van een verzoek om ontheffing, en niet van een verzoek om vrijstelling.

Overgangsrecht, verzoek om herziening bestemmingsplan

Vzr. AbRvS 01-07-2009, nr. 200903332/1

Aanvraag tot herziening van het bestemmingsplan van verschillende data in 2004 en 2005. Bij besluit van 13 juli 2005 heeft de raad het verzoek toegewezen. Bij besluit van 15 december 2008 trekt de raad het besluit van 13 juli 2005 in. Naar het oordeel van de voorzitter moet het besluit van 15 december 2008 in zoverre worden aangemerkt als het alsnog afwijzen van de aanvragen uit 2004 en 2005. In zoverre is derhalve sprake van een besluit tot weigering een bestemmingsplan vast te stellen.

Onder de oude WRO stond geen beroep open tegen een besluit tot weigering een bestemmingsplan vast te stellen. Ingevolgde art. 8.2, eerste lid aanhef en onder a van de Wro kan een belanghebbende tegen een besluit omtrent vaststelling van een bestemmingsplan. Naar het oordeel van de voorzitter volgt uit deze bepaling dat een belanghebbende ook beroep kan instellen tegen een besluit tot weigering een bestemmingsplan vast te stellen.

In de Invoeringswet is niet voorzien in overgangsrecht voor de situatie, waarin het verzoek tot herziening voor 1 juli 2008 is ingediend en het besluit tot afwijzing van dat verzoek na 1 juli 2008 wordt genomen. Naar het oordeel van de Voorzitter is het tijdstip van bekendmaking van het besluit bepalend voor het antwoord op de vraag of bezwaar en beroep openstaat tegen een

weigering een bestemmingsplan vast te stellen.

Overgangsrecht, vrijstelling ex art. 19 lid 2 WRO

Vzr. Rb. Utrecht 17-07-2009, LJN: BJ2935

Uitspraak over de vraag of strijdigheid met het bestemmingsplan in geval van een na 1 juli 2008 ingekomen bouwaanvraag kan worden opgeheven met een vrijstelling op grond van artikel 19, tweede lid, WRO (oud).

Anders dan de voorzieningenrechter van de rechtbank Arnhem in zijn uitspraak van 22 april 2009, is de voorzieningenrechter voorshands van oordeel dat er geen sprake van kan zijn dat een vrijstelling die onder het regime van de WRO (oud) is aangevraagd of verleend zijn werking verliest in geval na 1 juli 2008 om bouwvergunning wordt verzocht. Verweerder heeft de aanvraag bouwvergunning terecht niet opgevat als een verzoek om ontheffing in de zin van de Wro en heeft de aanvraag terecht beoordeeld met toepassing van de WRO (oud).

Het verzoek om vrijstelling is door verweerder ontvangen op 18 juni 2008. Hieruit volgt naar het oordeel van de voorzieningenrechter dat het verzoek om en de verlening van de vrijstelling in dit geval worden beheerst door de WRO (oud). De omstandigheid dat de aanvraag om bouwvergunning, waarop het vrijstellingsverzoek ziet, is ingediend na 1 juli 2008 maakt dat niet anders. Artikel 46, derde lid, van de Woningwet (dat ertoe strekt dat een aanvraag om bouwvergunning bij strijd met het bestemmingsplan moet worden opgevat als een verzoek om ontheffing of om een projectbesluit in de zin van de Wro) is naar het oordeel van de voorzieningenrechter niet van toepassing wanneer reeds om vrijstelling op grond van de WRO (oud) is verzocht. De voorzieningenrechter vindt steun voor zijn standpunt in de parlementaire geschiedenis van de Invoeringswet Wro (kamerstukken II 2006-2007, 30 938, nr. 3, p 20).

Vzr. Rb. Arnhem 22-04-2009, LJN: BI6003

Bouwaanvraag is ingediend na 1 juli 2008 en voor dit bouwplan is al op 18 maart 2008 vrijstelling ex art. 19 lid 2 WRO vrijstelling verleend. De voorzieningenrechter gaat in op de vraag of de vrijstelling die onder de oude WRO is verleend, nog gebruikt kan worden.

De voorzieningenrechter oordeelt dat het bouwplan in strijd is met het bestemmingsplan en dat deze strijdigheid slechts kan worden weggenomen door een op grond van de Wro verleende ontheffing of een projectbesluit. De bouwaanvraag is na de inwerkingtreding van de nieuwe Wro ingediend en daarom kan niet meer van de oude vrijstelling gebruik worden gemaakt. De verleende vrijstelling heeft - nu daar niet tijdig van gebruik is gemaakt - zijn werking verloren, aldus de voorzieningenrechter. Dit wordt gemotiveerd met een verwijzing naar de Invoeringswet, waarin niet is opgenomen dat een vrijstelling ex art. 19 lid 2 WRO wordt gelijkgesteld met een projectbesluit.

Vzr. Rb Zwolle, 11-12-2009, LJN: BK6111

Aan de orde is een verzoek om vrijstelling dat is ontvangen op of omstreeks 20 september 2007, zodat op dat verzoek overeenkomstig de WRO (oud) dient te worden beslist. De omstandigheid

dat de aanvraag bouwvergunning is ingediend na 1 juli 2008 maakt dat niet anders, zodat een bouwvergunning kan worden verleend op basis van een onder de oude WRO verleende vrijstelling.

[In artikel 3.6 van de voorgenomen Crisis- en herstelwet is een aanvulling op artikel 9.1.10 van de Invoeringswet Wet ruimtelijke ordening opgenomen, die tot uitdrukking brengt dat een op basis van de (oude) WRO verleende vrijstelling ook onder de (nieuwe) Wro onverminderd haar werking behoudt en dat ook na de inwerkingtreding van de Wro nog een besluit tot verlening van een bouwvergunning in overeenstemming met een op de oude WRO verleende vrijstelling kan worden genomen. Dat kan ook als het besluit tot vrijstelling na inwerkingtreding van de nieuwe Wro is verleend. Bepalend is de datum van aanvraag van het verzoek om vrijstelling.]

De uitspraak van de voorzieningenrechter van de rechtbank Dordrecht van 07-01-2010 verwijst ook naar vorenbedoeld artikel uit de voorgenomen Crisis- en herstelwet.

Overgangsrecht, wijzigingsplan

AbRvS 17-06-2009, nr. 200901661/1

Oordeel van de Afdeling over de onderstaande uitspraak van de rechtbank Arnhem van 9-02-2009, LJN: BH5074.

Op grond van het recht zoals dat tot 1 juli 2008 luidde was de rechtbank in eerste aanleg bevoegd kennis te nemen van een beroep tegen een besluit tot 'weigering een wijzigingsplan vast te stellen'. Ingevolge artikel 8.2, eerste lid, aanhef en onder c, van de Wro, voor zover van belang, is de Afdeling vanaf 1 juli 2008 in eerste en enige aanleg bevoegd kennis te nemen van een beroep tegen een dergelijk weigeringsbesluit. In de Invoeringswet Wro is op dit punt niet in overgangsrecht voorzien. Artikel 9.1.5, tweede lid, van de Invoeringswet Wro ziet niet op een dergelijk weigeringsbesluit, maar ziet op in procedure zijnde besluiten tot 'vaststelling van een wijzigingsplan'. Een redelijke wetstoepassing brengt mee dat voor het antwoord op de vraag welke rechter bevoegd is kennis te nemen van beroepen gericht tegen (een besluit op bezwaar inzake) een weigeringsbesluit, bepalend is welke rechter bevoegd was op het moment van het bekendmaken van het besluit waartegen het beroep is gericht. Een andere uitleg zou ertoe leiden dat hangende de beroepstermijn en de behandeling van het beroep inzake besluiten waarbij is geweigerd gebruik te maken van de in het bestemmingsplan opgenomen bevoegdheid dat plan te wijzigen, een andere beroepsgang is voorgeschreven, hetgeen uit een oogpunt van rechtszekerheid en een efficiënt gebruik van rechtsmiddelen niet kan worden aanvaard. Het voorgaande betekent dat indien het beroep gericht is tegen een besluit dat voor 1 juli 2008 bekend is gemaakt, de rechtbank in eerste aanleg bevoegd is kennis te nemen van dat beroep. De rechtbank behoudt ook na 1 juli 2008 haar bevoegdheid ten aanzien van deze beroepen. De Afdeling is in eerste en enige aanleg bevoegd kennis te nemen van een beroep gericht tegen (een besluit op bezwaar inzake) een besluit tot weigering een wijzigingsplan vast te stellen als dat besluit op of na 1 juli 2008 is bekendgemaakt.

Rb. Arnhem 19-02-2009, LJN: BH5074

De Afdeling en niet de rechtbank is bevoegd om kennis te nemen van een beroep tegen een besluit inhoudende een weigering een wijzigingsplan vast te stellen.

De rechtbank stelt vast dat op grond van art. 8.2 eerste lid, aanhef onder c Wro, een belanghebbende bij de Afdeling beroep kan instellen tegen een besluit omtrent de wijziging van een bestemmingsplan (art. 3.6 eerste lid Wro). Uit de redactie van het artikel volgt dat ook besluiten die strekken tot het weigeren een wijzigingsplan vast te stellen hieronder moeten worden begrepen. Art. 9.1.5 Invoeringswet Wro stelt een wijzigingsplan als bedoeld in art. 11 WRO gelijk aan een wijzigingsplan als bedoeld in art. 3.6 lid 1 onder a Wro. Op grond van art. 9.1.5. lid 2 Invoeringswet Wro blijft het recht zoals dat gold voor 1 juli 2008 van toepassing ten aanzien van een wijzigingsplan waarvan het ontwerp binnen een jaar na dat tijdstip ter inzage is gelegd. De rechtbank is van mening dat dit lid, anders dan artikel 8.2 eerste lid, aanhef en onder c Wro, uitsluitend ziet op in procedure zijnde wijzigingsplannen waarvan een ontwerp ter inzage is, of voor 1 juli 2009 wordt gelegd en niet op de weigering een zodanig plan in procedure te brengen.

De rechtbank overweegt dat op de wijzigingsbevoegdheid in het bestemmingsplan “Buitengebied Buren 1997” artikel 3.6 lid 1 Wro van toepassing is. Gelet op art. 8.2 eerste lid, aanhef en onder c Wro is daarom niet de rechtbank maar de Afdeling bevoegd om kennis te nemen van een beroep tegen het besluit.

Planschade vergoeding

Rb. Arnhem 25-11-2008, LJN: BG5580

Verlening van een vrijstelling en een bouwvergunning onder de oude WRO. Appellant stelt door deze besluiten schade te lijden. De rechtbank overweegt dat voorzover appellant inderdaad schade lijdt, daarvoor in afdeling 6.1 Wro een aparte procedure is neergelegd. Zie voor een vergelijkbare uitspraak ook: *AbRvS 31/12/08 nr. 200801585/1*.

AbRvS 03-09-2008 nr. 200707018/1

Planschade onder nieuwe Wro. In de Invoeringswet Wro is bepaald dat de vrijstelling als bedoeld in artikel 15 van de WRO gelijk wordt gesteld aan een ontheffing op grond van de Wro. Om die reden is de toepassing van een vrijstellingsbevoegdheid een oorzaak op grond waarvan een tegemoetkoming in de schade op grond van artikel 6.1 Wro kan worden toegekend.

Projectbesluit

Vzr. Rechtbank Leeuwarden 19-11-2009 LJN BK3852

Het projectbesluit is aangevraagd voor de reconstructie van de Heliconweg te Leeuwarden. Milieudefensie heeft bezwaar tegen twee geplande “turborotondes” en heeft beroep en een voorlopige voorziening gevraagd. De Voorzieningenrechter doet onmiddellijk uitspraak in de hoofdzaak, verklaart het beroep ongegrond en wijst het verzoek tot het treffen van een voorlopige voorziening af. De Voorzieningenrechter toetst daarbij of het besluit in

overeenstemming is met het gemeentelijk beleid. Verder wordt vastgesteld dat het Verdrag van Kyoto geen bepalingen bevat die rechtstreekse werking hebben en dat het projectbesluit om die reden niet aan de doelstellingen uit het Verdrag had moeten worden getoetst.

Vzr. Rechtbank Utrecht, 11-11-2009, LJN BK 3548

Het college van burgemeester en wethouders van Abcoude heeft een projectbesluit verleend voor het ophogen van gronden en het aanleggen van een tijdelijke watergang. Bij het projectbesluit is een zelfstandige ruimtelijke onderbouwing gevoegd, daarbij is volgens verzoekers de aanvaardbaarheid van woningbouw in het gebied niet betrokken. De Voorzieningenrechter toetst of “*op voorhand buiten twijfel is dat woningbouw niet in enigerlei vorm op deze locatie kan worden verwezenlijkt*” en is van mening dat daarvan sprake is. Bovendien heeft de gemeenteraad een bestemmingsplan “Winkelbuurt” vastgesteld waaruit blijkt dat de gemeente belang heeft bij het realiseren van de nieuwe woonwijk. De Voorzieningenrechter doet onmiddellijk uitspraak in de hoofdzaak en verklaart het beroep ongegrond. Het verzoek om een voorlopige voorziening wordt afgewezen.

Vzr. Rechtbank Roermond 11-09-2009, LJN: BJ7555

Verzoek tot het treffen van een voorlopige voorziening hangende een dwangsomprocedure wegens strijdig gebruik van een perceel met het bestemmingsplan en hangende het bezwaar tegen de afwijzing van een aanvraag om een projectbesluit.

Aan verzoeker is een dwangsom opgelegd wegens het strijdig gebruik van zijn perceel met het bestemmingsplan. De hieraan verbonden begunstigingstermijn is opgeschort in afwachting van de besluitvorming over het projectbesluit. Verweerder heeft de aanvraag om een projectbesluit afgewezen met een verwijzing naar beleidsregels over de omvorming van een agrarisch bedrijf naar industriële bedrijvigheid. Een van de weigeringsgronden voor een dergelijke omvorming is volgens de beleidsregels het bestaan van een alternatieve vestigingsvariant. Verweerder meent dat aan die voorwaarde is voldaan.

De voorzieningenrechter oordeelt over de vereiste spoed ten aanzien van de afwijzing van het projectbesluit dat deze aanwezig is, gelet op de verwevenheid hiervan met het dwangsombesluit. Vervolgens komt de vraag aan de orde in hoeverre verweerder in de besluitvorming over een projectbesluit ook de inpasbaarheid van het te nemen projectbesluit in het bestemmingsplan moet beoordelen, en dus de inpasbaarheid op langere termijn moet meewegen. Het oordeel van de voorzieningenrechter strekt ertoe dat de inpasbaarheid in het bestemmingsplan op lange termijn moet worden meegewogen, maar dat dit niet betekent dat aan de inpasbaarheid op korte termijn voorbij mag worden gegaan.

Uit een externe opgesteld rapport blijkt dat verhuizing op korte termijn voor verzoeker niet haalbaar is. Door ervan uit te gaan dat verhuizing op een termijn van een aantal jaren en binnen de planperiode wel mogelijk is heeft verweerder geen recht gedaan aan de situatie van de aanvrager van het projectbesluit, aldus de voorzieningenrechter. De voorzieningenrechter ziet hierin echter geen reden tot schorsing.

Over het dwangsbesluit overweegt de voorzieningenrechter als volgt. Van concreet zicht op legalisatie is naar het oordeel van de voorzieningenrechter geen sprake. Daarvan is eerst sprake indien de daarvoor benodigde besluitvorming zodanig ver is gevorderd dat met een grote mate van waarschijnlijkheid te verwachten is dat er een besluit zal worden genomen ter legalisatie van de overtreding. Nu door verweerder ter zitting uitdrukkelijk is medegedeeld dat zij niet wil meewerken aan industriële bedrijvigheid zoals aangevraagd, is het onzeker of de aanvraag om een projectbesluit tot een positief resultaat zal leiden. Er is daarom geen sprake van concreet zicht op legalisatie.

Vzr. Rechtbank. Breda 22-07-2009, LJN: BJ5286

Projectbesluit ten behoeve van het uitbreiden van een woning met een dakopbouw.

Betoog dat verwezenlijking van dakopbouw geen gemeentelijk belang is als bedoeld in artikel 3.10, eerste lid, van de Wro wordt verworpen onder verwijzing naar de wetsgeschiedenis. Volgens de voorzieningenrechter kan er daarom geen misverstand over bestaan dat met elke bouwaanvraag voor een project binnen de gemeente een gemeentelijk belang aan de orde is.

De voorzieningenrechter ziet aanleiding om met toepassing van artikel 6:22 van de Awb voorbij te gaan aan het feit dat niet alle bij het ontwerp-besluit behorende stukken langs elektronische weg beschikbaar konden worden gesteld omdat is gehandeld conform de toelichting op artikel 1.2.1 van het Besluit ruimtelijke ordening (Bro), waarin is aangegeven dat, indien stukken niet digitaal beschikbaar zijn, volstaan kan worden met de mededeling op welke wijze en waar de analoge stukken beschikbaar zijn.

Omdat het college het bestemmingsplan buiten toepassing heeft verklaard en geen voorschriften en beperkingen aan het projectbesluit verbonden gelden op het perceel in het geheel geen bouw- en gebruiksvoorschriften meer.

Gelet op de definitiebepaling van artikel 1.1, eerste lid, aanhef en onder f, van de Wro, waarin het buiten toepassing blijven van een bestemmingsplan is gekoppeld aan de afwijking ervan, was er voor het college geen noodzaak tot nadere besluitvorming ten aanzien van dit aspect.

Omdat het projectbesluit - anders dan een vrijstelling of ontheffing van een bestemmingsplan - in zoverre in de plaats treedt van het bestemmingsplan, diende het college naar het oordeel van verweerder zodanige voorschriften in het projectbesluit op te nemen dat toetsing van de dakopbouw aan deze voorschriften tot vergunningverlening zou kunnen leiden. Dit is ten onrechte nagelaten.

De bevoegdheid om een de projectprocedure af te handelen is in dit geval gedelegeerd aan het college. Het college heeft bepaald dat de termijn van artikel 3.13 Wro, waarbinnen een ontwerp voor een bestemmingsplan overeenkomstig dit projectbesluit ter inzage wordt gelegd wordt verlengd met twee jaar. Het college was naar het oordeel van de voorzieningenrechter bevoegd hiertoe te besluiten. Daarbij wordt in aanmerking genomen dat artikel 3.13, eerste lid, Wro het

college – en dus niet de gemeenteraad – opdraagt om binnen een jaar nadat het projectbesluit onherroepelijk is geworden een ontwerp bestemmingsplan ter inzage te leggen.

Tot slot stelt de voorzieningenrechter vast dat, in strijd met artikel 5.1.3, eerste lid, aanhef en onder c, van het Bro is gehandeld, omdat de ruimtelijke onderbouwing niet de uitkomsten omvat van het bestuurlijk overleg als bedoeld in 5.1.1., eerste lid, Bro.

Vzr. Rb. Amsterdam 07-05-2009, LJN: BI4336

Projectbesluit ex art. 3.10 Wro ten behoeve van de realisering van een zandplaat en een slibdepot voor IJburg 2^e fase. Verzoekers stellen dat een projectbesluit niet geëigend is voor een activiteit als deze, die qua aard en afmeting samenvalt met de eerste fase van de uitvoering van een bestemmingsplan. De voorzieningenrechter stelt met een beroep op de wetsgeschiedenis dat het projectbesluit moet worden gezien als een middel voor gefaseerde besluitvorming. Het projectbesluit maakt het mogelijk projectgericht reeds een start te maken met activiteiten die strijdig zijn met de vigerende bestemming of daaraan verbonden regels, vooruitlopend op de wijziging daarvan. Uit de wetsgeschiedenis volgt niet dat een projectbesluit uitsluitend geëigend zou zijn voor projecten met beperkte betekenis. Bovendien is geen sprake van onvoldoende rechtsbescherming tegen een projectbesluit nu er alleen beroep in twee instanties openstaat.

Nu het projectbesluit op een eigen ruimtelijke onderbouwing berust, staat het gegeven dat er nog een planologische afweging gemaakt dient te worden in het kader van de bestemmingsplanprocedure, er niet aan in de weg dat vooruitlopend hierop land kan worden gemaakt door middel van een projectbesluit. De stelling dat het ontwerpbestemmingsplan zeer omstreden is en het niet zeker is dat het bestemmingsplan de eindstreep zal gaan halen, betekent niet dat de voorziening moet worden toegewezen. In de ruimtelijke onderbouwing bij het projectbesluit is de ruimtelijke inpasbaarheid van de thans te realiseren zandplaat voldoende gemotiveerd.

De aanleg van de zandplaten wordt gefinancierd met de opbrengsten uit de toekomstige woonwijk. De stelling dat de uitvoering van het bestemmingsplan onvoldoende zeker is gelet op de recessie is onvoldoende om aan te nemen dat de uitvoerbaarheid van het plan onzeker is.

Rechtsmiddelen

Vzr. AbRvS 31-07-2009, nr. 200904113/2

Verzoekers hebben de minister van VROM verzocht verschillende besluiten te nemen, te weten de vaststelling van een inpassingsplan als bedoeld in artikel 3.28 Wro, een aanwijzing als bedoeld in artikel 4.4 eerste lid van de Wro en een besluit inhoudende de aanwijzing als bedoeld in artikel 3.26, tweede lid in samenhang met artikel 3.8 zesde lid van de Wro (de zogenoemde reactieve aanwijzing). De minister heeft alle aanvragen afgewezen.

Inpassingsplan

Verzoekers hebben verzocht om schorsing van het besluit waarbij is geweigerd een inpassingsplan vast te stellen. Verder hebben zij verzocht de minister op te dragen een inpassingsplan vast te stellen.

Ten aanzien van de afwijzing van de aanvraag een inpassingsplan vast te stellen oordeelt de Voorzitter dat hij bevoegd is om kennis te nemen van het verzoek om voorlopige voorziening. Daartoe overweegt hij allereerst dat een belanghebbende op grond van artikel 8.2 eerste lid, aanhef en onder a Wro beroep in kan stellen tegen een besluit omtrent vaststelling van een inpassingsplan en dat uit artikel 6:2 aanhef en onder a van de Awb volgt dat ook beroep bij de Afdeling kan worden ingesteld tegen een besluit tot weigering een inpassingsplan vast te stellen. Tegen een dergelijke weigering dient echter eerst bezwaar gemaakt te worden en verzoekers hebben dit nagelaten. De Voorzitter stuurt het beroep door naar de minister ter behandeling als bezwaarschrift. Nu de Afdeling bevoegd zou zijn om kennis te nemen van een eventueel beroep tegen het besluit op het bezwaarschrift, is de Voorzitter ook bevoegd kennis te nemen van het verzoek tot het treffen van een voorlopige voorziening.

De Voorzitter overweegt dat verzoeksters niet gebaat zijn bij uitsluitend schorsing van het besluit tot weigering. Het treffen van een voorlopige voorziening die zou strekken tot de vaststelling van een inpassingsplan met de door verzoekers gewenste inhoud, acht de Voorzitter te ver gaan. Bij eventuele vaststelling van een inpassingsplan komt aan de minister de vrijheid toe om bestemmingen aan te wijzen en regels te geven. Daarbij komt dat de vaststelling van een dergelijk plan slechts mogelijk is indien sprake is van nationale belangen. Deze vaststelling zou bovendien tot gevolg hebben dat Provinciale Staten niet langer bevoegd zijn om voor de desbetreffende gronden een inpassingsplan vast te stellen. De vaststelling van een inpassingsplan door de minister betreft derhalve een bevoegdheid waarbij grote beleidsvrijheid bestaat en die ingrijpt in de bestuurlijke verhoudingen. Gelet hierop wordt het verzoek in zoverre afgewezen.

Aanwijzing ex art. 4.4 lid 1 Wro

Verzoekers hebben voorts verzocht om de schorsing van de bedoelde weigering. Daarnaast hebben zij de Voorzitter gevraagd om het treffen van een voorlopige voorziening, inhoudende dat de minister wordt opgedragen een aanwijzing ex artikel 4.4 eerste lid onder a Wro te geven voor zover deze betrekking heeft op een daarbij concreet aangegeven locatie.

Tegen een besluit op grond van artikel 4.4 eerste lid onder a (de aanwijzing van de minister aan de gemeenteraad een bestemmingsplan vast te stellen binnen een bepaalde termijn) staat op grond van de negatieve lijst bij de Awb geen beroep open voor zover het niet gaat om een aanwijzing die betrekking heeft op een daarbij concreet aangegeven locatie waarvan geen afwijking mogelijk is. De aanvraag van verzoekers ziet niet op een concreet aangegeven locatie waarvan geen afwijking mogelijk is. De afwijzing daarvan ziet daar dus ook niet op. Uit artikel 6:2, aanhef en onder a van de Awb volgt dat ook tegen de schriftelijke weigering om een dergelijke aanwijzing te geven geen beroep en bezwaar open staat. De Voorzitter verwacht dat de Afdeling zich op dit punt onbevoegd zal verklaren.

Voor zover de aanwijzing wel betrekking heeft op een concreet aangegeven locatie waarvan geen afwijking mogelijk is, staat wel beroep open bij de Afdeling. Naar voorlopig oordeel van de Voorzitter volgt uit artikel 6.2 aanhef en onder a van de Awb dat eveneens beroep open staat tegen de schriftelijke weigering een dergelijke aanwijzing te geven.

Ten aanzien van de gevraagde voorziening oordeelt de Voorzitter dat het treffen van een voorlopige voorziening die ertoe zou strekken dat de minister een aanwijzing ex art 4.4, eerste lid onder a dient te geven, te ver zou gaan. Daartoe overweegt hij dat het geven van een dergelijke aanwijzing een bevoegdheid betreft waarbij grote beleidsvrijheid bestaat en die ingrijpt in de bestuurlijke verhoudingen.

Reactieve aanwijzing ex art. 3.8 lid 6 Wro

Een reactieve aanvraag heeft tot gevolg dat een in procedure zijnd bestemmingsplan of een onderdeel daarvan niet in werking treedt, zodat het vigerende bestemmingsplan op dit punt gewoon van kracht blijft. Ingevolge artikel 8.2 eerste lid aanhef en onder d Wro kan een belanghebbende bij de Afdeling beroep instellen tegen een dergelijke reactieve afwijzing. Over de vraag of de weigering een reactieve afwijzing te geven ook appellabel is, oordeelt de Voorzitter dat dit weliswaar uit de gelijkstellig ex artikel 6:2 aanhef en onder a van de Awb zou kunnen volgen, maar is hij voorshands van oordeel dat die redenering niet moet worden gevolgd. Daartoe overweegt de Voorzitter dat uit de geschiedenis van de totstandkoming van de Wro blijkt dat de wetgever beroep heeft opengesteld tegen het geven van een reactieve aanwijzing omdat het hier, nu er geen nieuw plan behoeft te komen, gaat om een eindbeslissing en er in dit geval geen mogelijkheid is om tegen de aanwijzing op te komen in het kader van de totstandkoming van het bestemming dat strekt tot uitvoering van die aanwijzing. Tegen het besluit tot vaststelling van het bestemmingsplan of inpassingsplan, dat is bekendgemaakt zonder dat met betrekking tot dat plan een reactieve aanwijzing is gegeven, kunnen belanghebbenden die zich daarmee niet kunnen verenigen, echter rechtstreeks beroep instellen bij de Afdeling. Gelet hierop en mede gelet op het feit dat een eventuele vernietiging van de weigering een reactieve aanwijzing te geven zou leiden tot onoverzienbare processuele complicaties, is de Voorzitter van oordeel dat tegen de weigering een reactieve aanwijzing te geven in het stelsel van de Wro geen beroep open staat.

Streekplanafwijking

AbRvS 06-05-2009, nr. 200800582/1

Goedkeuring van een onder de 'oude' WRO tot stand gekomen bestemmingsplan. Hoewel het plan (deels) niet in overeenstemming is met het streekplan hebben gedeputeerde staten daaraan goedkeuring verleend met toepassing van de in het streekplan neergelegde afwijkingsbevoegdheid. Volgens de door gedeputeerde staten gegeven toelichting wordt niet alleen beoogd om af te wijken in dit geval, maar ook in soortgelijke gevallen. De Afdeling stelt vast dat deze gebruikmaking neerkomt op wijziging van het streekplan, waarvoor onder de WRO een wijziging van het streekplan was benodigd (en niet kon worden volstaan met de lichtere afwijkingsprocedure). Zij wijst erop dat het, gelet op artikel 9.1.2 van de Invoeringswet Wro,

mogelijk is om te komen tot een gedeeltelijke herziening van het streekplan door vaststelling van een structuurvisie.

Tijdelijke ontheffing

Vr̄z. Rb 's-Hertogenbosch 11-12-2009, LJN BK 6896

Bouwvergunning verleend met een tijdelijke ontheffing op grond van artikel 3:22 Wro voor de bouw van een Jongenontmoetingsplek (hierna: Jop). Het college stelt dat de Jop tijdelijk is omdat het perceel waarop de Jop wordt geplaatst in de toekomst de functie van een parkzone krijgt. De Voorzieningenrechter toetst, onder verwijzing naar de uitspraak van de Voorzieningenrechter van de rechtbank Groningen van 16 februari 2009 (zie hieronder), of de behoefte aan een ontmoetingsplek tijdelijk is. Nu niet voldoende duidelijk is dat er na 5 jaar geen behoefte meer is aan een ontmoetingsplek, stelt de Voorzieningenrechter dat niet is aangetoond dat de Jop voorziet in een tijdelijke behoefte. De Voorzieningenrechter doet onmiddellijk uitspraak in de hoofdzaak en vernietigt het bestreden besluit.

Vr̄z. AbRvS 14-10-2009, nr. 200906942/2

Hoger beroep van college tegen uitspraak ex artikel 8:86 Awb van de voorzieningenrechter van de rechtbank Utrecht. Het college verzoekt tevens om het treffen van een voorlopige voorziening, strekkende tot schorsing van de aangevallen uitspraak.

De voorzieningenrechter van de rechtbank Utrecht oordeelde dat geen sprake is van een tijdelijke behoefte als bedoeld in artikel 3.22 van de Wro, nu is gebleken dat in de betrokken wijk na ommekomst van de in het ontheffingsbesluit genoemde termijn een grote vraag zal blijven bestaan naar een ontmoetingsplek voor jongeren. Volgens het college leidt deze uitleg van de voorzieningenrechter tot een beperking van de toepassingsmogelijkheden van artikel 3.22 van de Wro die de wetgever niet heeft beoogd. Het college stelt zich op het standpunt dat met het begrip tijdelijke behoefte wordt bedoeld dat er slechts een tijdelijke behoefte bestaat op die specifieke locatie.

De Voorzitter overweegt dat de voorlopige voorzieningenprocedure zich niet leent voor beantwoording van deze vraag. Het oordeel van de Afdeling hierover zou moeten worden afgewacht. Het verzoek om voorlopige voorziening wordt afgewezen.

Vr̄z. Rb Zwolle 04-09-09, LJN: BJ6975

Bouwvergunning met tijdelijke ontheffing op grond van artikel 3:22 Wro verleend voor bouw van een noodschool in Deventer. De Voorzieningenrechter is van mening dat voldoende vaststaat dat de school naar aard tijdelijk is omdat het gaat om een noodgebouw, maar dat onvoldoende uit concrete en objectieve gegevens blijkt dat de school binnen de wettelijke termijn van 5 jaar weer kan worden afgebroken. De Voorzieningenrechter toetst derhalve de tijdelijkheid van de behoefte van de noodgebouwen en niet of de behoefte aan uitbreiding van onderwijs tijdelijk is. Het college stelt dat wordt gestreefd om een nieuw schoolgebouw binnen 5 jaar gereed te hebben. Dit is een onvoldoende verzekering dat de noodschool niet langer dan 5 jaar op het betreffende perceel aanwezig zal zijn. Het besluit is daarom in strijd met artikel 3:22 Wro.

De voorzieningenrechter doet ex artikel 8:86 Awb tevens uitspraak in de hoofdzaak, verklaart het beroep gegrond en vernietigt het besluit. **Zie ook voor vergelijkbare uitspraken: *Vrz. Rb Zutphen 02-09-2009 LJN BJ7845* en *Vrz. Rb Haarlem 17-11-2009 LJN BK3765***

Rb. 's-Hertogenbosch 09-06-2009, LJN: BI7846

Ontheffing ex artikel 3.22, eerste lid, van de Wro ten behoeve van het oprichten van een school in Helmond. Met de tijdelijke ontheffing wordt vooruitgelopen op een uitwerkingsplan dat voorziet in de school. De rechtbank is van oordeel dat geen sprake is van een tijdelijke behoefte, zodat de bevoegdheid tot het verlenen van een tijdelijke ontheffing ontbreekt. Het betoog van het college van burgemeester en wethouders dat ertoe strekt dat de tijdelijkheid van de behoefte blijkt uit het feit dat inmiddels een uitwerkingsplan is vastgesteld, wordt door de rechtbank afgewezen. Volgens haar berust dat standpunt op een onjuiste opvatting over de toepassing en werking van de tijdelijke ontheffing.

Vzr. Rb Groningen 16-02-2009, LJN: BH7793

Ontheffing ex artikel 3:22, eerste lid, van de Wro ten behoeve van de vestiging van een kinderdagverblijf in een tijdelijk gebouw. Het college van b&w geeft aan dat de behoefte aan kinderopvang tijdelijk is omdat de verwachting was dat de wijk zou worden bewoond door hoogopgeleiden zonder kinderen. Inmiddels is gebleken dat meer kinderen in de wijk zijn geboren dan van te voren werd verwacht. Het college verwacht dat dit ook een tijdelijke behoefte betreft. Daarnaast geeft het college van b&w aan dat, vooruitlopend op een eventuele toekomstige voorziening, verruiming van kinderopvang via tijdelijke units zal worden gerealiseerd. De voorzieningenrechter merkt op dat uit de stukken blijkt dat in de wijk een grote vraag blijft bestaan naar kinderopvang en dat de gemeente plannen heeft om op het perceel waar nu tijdelijke units zouden moeten worden geplaatst op termijn een school en een kinderdagverblijf op te richten. De voorzieningenrechter vervolgt dat in dit geval geen sprake is van een voorziening in een tijdelijke behoefte. Niet is aannemelijk gemaakt dat over vijf jaar geen behoefte meer zal bestaan aan kinderopvang in deze nieuwe wijk. Voor verweerder bestond dan ook geen ruimte om een tijdelijke ontheffing te verlenen. **Zie ook voor vergelijkbare uitspraken: *Rb Utrecht, 07-08-2009, procedurenr. 09/2064***

Uniforme openbare voorbereidingsprocedure

Vzr. Rb. 's-Hertogenbosch 13-11-2008, LJN: BG5424

Verweerder heeft met toepassing van art. 3.23 Wro (kruimelgevallen) ontheffing en reguliere bouwvergunning verleend. Appellant stelt dat het verlenen van de bouwvergunning ook met de u.o.v. had moeten worden voorbereid. Artikel 46, vierde lid van de Woningwet bepaalt dat ingeval een aanvraag om een bouwvergunning tevens wordt aangemerkt als een verzoek om ontheffing ex art. 3.23 Wro (art. 46, derde lid Ww), het besluit over de bouwvergunning dezelfde procedure doorloopt als de aanvraag om ontheffing van het bestemmingsplan. Art. 3.24 Wro bepaalt dat een ontheffing wordt voorbereid overeenkomstig de u.o.v. De voorzieningenrechter overweegt dat nu de bouwaanvraag niet ter inzage heeft gelegen, verweerder een essentieel onderdeel van de te volgen procedure onjuist heeft toegepast. Beroep wordt gegrond verklaard.

Vorbereidingsbesluit

Vzr. Rb. Alkmaar 12-01-2009, LJN: BH1750

De raad heeft op 2 oktober 2008 een voorbereidingsbesluit ex art. 3.7 Wro genomen. Dit besluit is op 15 oktober 2008 bekendgemaakt. Ingevolge art. 9.1.12 lid 2 Invoeringswet blijft het recht zoals dat gold voor de inwerkingtreding van de Wro van toepassing op voorbereidingsbesluiten die binnen dertien weken na 1 juli 2008 zijn bekendgemaakt.

De voorzieningenrechter stelt vast dat het voorbereidingsbesluit buiten de termijn van dertien weken na 1 juli 2008 is bekendgemaakt. Daarom is in dit geval de Wro van toepassing. Op onderdeel C van de negatieve lijst bij de Awb is het voorbereidingsbesluit ex art. 3.7 Wro geplaatst. Het verzoek om voorlopige voorziening wordt afgewezen.

Vorbereidingsprocedure bestemmingsplan

AbRvS 02-12-2009, nr. 200901438/1

De gemeenteraad van de gemeente Haarlemmerliede en Spaarnwoude heeft op 16 december 2008 het bestemmingsplan “Halfweg West 2008” vastgesteld. Een van de partijen die beroep heeft aangetekend stelt dat ten onrechte niet alle op het bestemmingsplan betrekking hebbende stukken elektronisch beschikbaar zijn gesteld, waaronder een akoestisch onderzoek en distributie planologisch onderzoek en dat daarmee het bestemmingsplan in strijd met artikel 3.8 Wro en 3:11 Awb tot stand is gekomen. De Afdeling geeft antwoord op de vraag welke stukken elektronisch beschikbaar hadden moeten worden gesteld. De Afdeling legt deze bepalingen zo uit dat in ieder geval het ontwerp-bestemmingsplan, de verbeelding, de planregels (met bijlagen, zoals de staat van bedrijfsinrichtingen) en de toelichting met bijlagen langs elektronische weg beschikbaar moeten worden gesteld. De door appellant genoemde stukken hoefden derhalve niet elektronisch beschikbaar te worden gesteld.

[Daarnaast komen in deze uitspraak relevante vragen omtrent grondexploitatie in deze uitspraak aan de orde, deze worden besproken onder het kopje “grondexploitatie”]

Vzr. AbRvS 13-03-2009, nr. 200809292/2

Vaststelling van een bestemmingsplan onder de nieuwe Wro. Appellanten betogen dat zij ten onrechte geen mogelijkheid hebben gehad tot inspraak.

De Voorzitter oordeelt dat op de voorbereiding van een bestemmingsplan de uniforme openbare voorbereidingsprocedure van toepassing is. Het bieden van inspraak maakt geen deel uit van deze procedure en daarom kan het bezwaar aangaande de inspraak geen gevolgen hebben voor de rechtmatigheid van de bestemmingsplanprocedure.

Vzr. AbRvS 15-12-2009, nr. 200907549/2

De gemeenteraad van Den Haag heeft op 9 juli 2009 het bestemmingsplan ‘Westeinde e.o.’ vastgesteld. In het schorsingsverzoek is betoogd dat de zienswijzen die zijn gericht tegen het ontwerpplan ten onrechte niet in de plantoelichting zijn opgenomen. Dat betoog slaagt naar het oordeel van de Voorzitter niet nu daartoe geen wettelijke verplichting bestaat. In de

plantoelichting is de periode van ter inzagelegging van het voorontwerp opgenomen, evenals de reacties op het voorontwerp en het antwoord daarop van de raad. Daarmee wordt naar het voorlopige oordeel van de Voorzitter voldaan aan de verplichting in artikel 3.1.6. eerste lid, onder e van het Besluit ruimtelijke ordening. Dat artikel vereist dat in de plantoelichting wordt neergelegd op welke wijze burgers en maatschappelijke organisaties bij de voorbereiding van het bestemmingsplan zijn betrokken.

Onder de WRO werd ten aanzien van inspraak geoordeeld dat het schenden van de gemeentelijke verordening als bedoeld in artikel 150 van de Gemeentewet geen gevolgen met zich kan brengen voor de rechtmatigheid van de gevolgde bestemmingsplanprocedure en de daaruit voortvloeiende besluiten. De Voorzitter ziet vooralsnog geen aanleiding dat onder de Wro hierover anders zal worden geoordeeld.

Vz. AbRvS 15-12-2009 nr. 200906503/2

Deze uitspraak betreft de vaststelling van het bestemmingsplan “Oud-Zuid” door de gemeenteraad van Groningen. Verzoekers menen dat zij ten onrechte niet in de gelegenheid zijn gesteld om hun visie te geven op de ruimtelijke ontwikkeling die in het bestemmingsplan is voorzien. Daarover overweegt de Voorzitter dat verzoekers de gelegenheid hebben gehad om zienswijzen tegen het ontwerpplan in te dienen en dat zij van deze gelegenheid ook gebruik hebben gemaakt. Voor de raad bestond geen wettelijke verplichting om verzoekers in dit geval ook op een andere manier bij de voorbereiding van het bestemmingsplan te betrekken.

Vz. AbRvS 30 december 2009, nr. 200900623/1

Beroep tegen de vaststelling van het bestemmingsplan “Burgemeester Ponjeestraat” van de gemeente Meerlo-Wanssum.

Aan de orde is de vraag of is voldaan aan artikel 3.3.1., eerste lid, aanhef en onder a; van het Bro op grond waarvan het bestemmingsplan, voor zover de uitvoering van de Wet geluidhinder zulks vereist, aangeeft de ligging en de afmetingen van woningen die zijn gelegen binnen een zone van een weg als bedoeld in de Wet geluidhinder.

Voorts is in geschil of is voldaan aan artikel 3.1.6., eerste lid, aanhef en onder d, van het Bro, op grond waarvan een bestemmingsplan alsmede een ontwerp hiervoor vergezeld gaan van een toelichting, waarin zijn neergelegd de uitkomsten van het met toepassing van artikel 3:2 van de Awb verrichtte onderzoek. De Afdeling overweegt dat in de plantoelichting is vermeld dat een akoestisch onderzoek is uitgevoerd en dat de uitkomsten van het onderzoek eveneens in de plantoelichting zijn vermeld. Voorts is daarin vermeld dat hogere grenswaarden zullen moeten worden vastgesteld. Gelet daarop en gelet op het feit dat de plankaart, de ligging en de afmetingen van de voorzieningen woningen aangeeft, is de Afdeling van oordeel dat een juiste toepassing is gegeven aan artikel 3.3.1., eerste lid, aanhef en onder a; en 3.1.6., eerste lid, aanhef en onder d van het Bro.

In deze procedure komt verder aan de orde of is voldaan aan het vereiste dat ruimtelijke besluiten beschikbaar worden gesteld langs elektronische weg (artikel 1.2.1. Bro). Daarover bracht de appellant naar voren dat het akoestisch onderzoek ontbrak bij de digitaal ter

beschikking gestelde stukken. Dat betoog wordt verworpen omdat artikel 1.2.1. van het Bro betrekking heeft op de beschikbaarheid van onder meer bestemmingsplannen gedurende de gehele werkingsduur. De werkingsduur vangt aan na de inwerkingtreding van het plan en heeft derhalve betrekking op een mogelijke onregelmatigheid van na de datum van het bestreden besluit.

Voorkeursrechten

Vzr. Rb. Utrecht 27-08-2008, LJN: BE9249

Vestiging van een voorkeursrecht onder de Wvg (oud) op 20 maart 2008 op grond van een regionaal structuurplan 2005. Appellant stelt dat op grond van art. 9.4.1., eerste lid Invoeringswet Wro het voorkeursrecht van rechtswege is vervallen. Dit artikel luidt: *“Een besluit tot aanwijzing van gronden, begrepen in een structuurplan als bedoeld in art. 2, eerste lid van de Wvg (oud), wordt gelijkgesteld met een besluit als bedoeld in art. 4, eerste lid, onderdeel a van de Wvg (nieuw). De termijn bedoeld in art. 9, derde lid van de Wvg (nieuw) bedraagt voor een aanwijzingsbesluit als bedoeld in de eerste volzin, dat is genomen voor de inwerkingtreding van deze wet, twee jaar en vijf maanden waarbij de gemeenteraad deze termijn met ten hoogste een jaar kan verlengen.”*

De voorzieningenrechter overweegt dat uit de parlementaire geschiedenis volgt dat het de bedoeling van de wetgever is geweest om de werkingsduur van voorkeursrechten die voor 1 juli 2008 zijn gevestigd, te respecteren. Het ligt gelet op deze bedoeling niet in de rede dat de termijn gaat lopen na vaststelling van het structuurplan. Dat zou namelijk tot gevolg hebben dat de werkingsduur van de onder het oude recht gevestigde voorkeursrechten wordt verkort in plaats van geëerbiedigd.

Haarlemmerweg 333, 1051 LH Amsterdam
Postbus 58188, 1040 HD Amsterdam
t. +31 (20) 5506 666, f. +31 (20) 5506 777
e. info@kvdl.nl, www.kennedyvanderlaan.nl